

Mirzeta Hadžikadić:

Jako mi je drago da sam imala priliku da osjetim i doživim kampanju. Ne sve vrijeme, ali sa mnom je proveo sedmicu dana i to vrijeme smo proveli sa našom unučadi tako da se mogao malo opustiti, mada njegov telefon nikad nije bio ugašen. Loš je u tome. Imala sam priliku da učestvujem u nekim tribinama, na kojima se on susreće sa građanima u raznim gradovima. Njegov tim je organizovao jednu tribinu u gradu gdje sam ja rođena i odrasla, pa smo tamo otišli zajedno. Bilo je zaista lijepo, i bilo je emotivno iz dva razloga. Bilo je prije svega emotivno za mene otići tamo jer dugo vremena nisam posjetila taj grad. Takođe je bilo emotivno susresti sve te ljude, a mnogima se više ni imena nisam mogla sjetiti. Prepoznam ta lica kad ih vidim, ali oni su svi prepoznali mene, i svi su došli da razgovaraju sa mnom. Priredili su jako toplu dobrodošlicu za njega. On mi inače priča o svojim iskustvima, a sad sam to mogla doživjeti i iz prve ruke. Na primjer, bio je tu jedan gospodin koji je stajao i jednostavno nije htio sjesti, koji je držao prekrštene ruke i samo slušao. Kao što ovdje kažemo, kao da njegov govor tijela kaže da on ne želi biti dio toga. Stajao je sa strane i slušao. A Mirsad je držao govor kao i obično, znaš, on nikad ne čita sa papira nego jednostavno govori i njegov um samo prelazi sa jednog paragrafa na drugi. Njegov govor je bio jako dobar, a ljudi su imali dosta odličnih pitanja, i to što je govorio je naišlo na jako dobar prijem. A onda, dok su ljudi čekali u redu da mu čestitaju, taj čovjek koji je stajao sa strane je direktno dijagonalno prišao do njega, pružio mu ruku, i rekao da želi da mu kaže da je tu došao sa odlukom da ni on ni njegova porodica neće glasati ove godine, jer ne vide nikakve promjene već 23 godine, pa niko od njih neće glasati ni za koga. Međutim, zatim je rekao da nakon što je saslušao njegov govor, on ima njegov glas i glasove cijele njegove porodice. I onda sam ja shvatila, to mi je otvorilo oči i razumjela sam ono kad mi je Mirsad govorio o tim posebnim trenucima kada su ljudi željeli da ga dodirnu prilikom interakcije oči u oči, i kako su ga oni ispunjavali, i mislim da su takve vrste poruka i direktne komunikacije to što mu daje energiju. Teško je, put koji je izabrao je težak, Clark, ja ne mislim da bih ja to mogla uraditi. Provela sam samo jedan dan s njim putujući od grada do grada, prilikom čega je imao nekoliko poslovnih sastanaka sa privrednicima, vlasnika malih ili većih preduzeća, gdje on sasluša kakve probleme oni imaju i razgovara s njima. Takođe se sastao sa mladima, i ti sastanci zaista daju energiju dok gledate njihova mlada lica. Oni su jako mladi, imaju možda 22 do 24

godine, pa ih posmatrate skoro kao svoju djecu, ali oni su tako ozbiljni o tome da žele da donesu promjene i da nešto učine. Govorili su da su spremni za sve za šta mu trebaju i da im on kaže šta mu treba. Znam da je to ono što ga hrani i odakle dobija energiju, ali ne znam da li bih ja to mogla uraditi, jer to je zaista jako naporan posao.

Clark Curtis:

Znam da si tamo bila samo nakratko, ali jesi li stekla osjećaj, a mislim da si malo već aludirala na to, o tome na kakav prijem on nailazi dok putuje gradovima i održava javne tribine?

Mirzeta Hadžikadić:

Na svim tim direktnim susretima u kojima sam ja učestvovala, na javnim tribinama i panelima, sastancima sa privrednicima, on zaista ima način da dosegne do ljudi, i na svima njima je naišao na jako dobar prijem. Nadam se da će biti u stanju da nastavi raditi to što radi. Danas je bio u gradiću Kalesiji. Imao je vjerovatno pet-šest događaja na koje je otišao. Jedan je bio samo javna tribina gdje je on držao govor, a onda, znaš, odete na spomenik da odete počast, odete na sastanak sa privrednicima, i morate da slušate i da se uključite. A zatim je bio u obližnjem gradu Tuzli, koja je mnogo veći grad. Kod njih se održavao Innovation Café Event, što je njemačka kompanija koja nudi priliku mladim ljudima da iznose svoje ideje koje oni onda saslušaju i podrže. Mirsad je tu održao predavanje o novim tehnologijama. Razgovarala sam s njim jer je upravo stigao u Sarajevo. Znači krenuo je jutros u 6:30 a vratio se sada, a sad je 12:30, što je već sljedeći dan. Cijeli dan je konstantno u pokretu. Dakle, da, u svim prilikama, nemam brigu Clark, ako on dobije priliku za direktnu komunikaciju oči u oči, on ih sve osvaja. Problem je samo stići u sve te gradove i pogotovo manje gradiće gdje nacionalističke stranke koriste razne metode kupovine glasova. A drugi problem je blokada. Vjerovatno znaš da su mediji pod snažnom kontrolom, pa je to razlog da mi koristimo Facebook i tražimo od ljudi da dijele objave kako bismo proširili tu mrežu na Facebooku, kako bi ljudi čuli o ovome. Jer, čak ni bošnjačko društvo u Sjedinjenim Državama, kao što mi je tek nedavno neko rekao, u Iowi imaju naši poslovni ljudi sa prevoznikom kompanijom koji su došli su ovdje i razgovarali sa jednim od naših ljudi, i koji su rekli da nisu čuli ni znali za njega. Mislim, to je na Facebooku, ali to samo pokazuje koliko široka je ta publika i koliko posla mora da se uradi da se dopre do ljudi.

Clark Curtis:

Je li se to promijenilo? Kad smo razgovarali prvi puta, znam da si imala određene rezervacije u vezi njegove odluke da ovo uradi i da si mu pružila podršku. Šta je ovo putovanje značilo tebi po pitanju tvojih vlastitih percepcija i kako se ti osjećaš u vezi svega toga?

Mirzeta Hadžikadić:

Definitivno sada bolje razumijem te direktne komunikacije koje on doživljava, i kako mu se ljudi okreću i kako velike nade polažu u promjene o kojima on govori. Dakle, definitivno sam 100% na njegovoj strani. Jedina stvar koja se nije promijenila je moja zabrinutost za njega, jer ja brinem. Mislim da je bio jedan primjer kada je dobio neko upozorenje. Mislim da postaje sve popularniji, a time, čim oni počnu shvatati da je on sve opasniji po njih, ne znate na šta će biti spremni odnosno kakve stvari će uraditi ili pokušati da urade. On ima odličan tim, i sviđa mi se što je uglavnom sačinjen od mladih ljudi sa odličnom energijom i koji mu daju odličnu podršku. To je za mene takođe bio sjajan osjećaj – način na koji oni stoje iza njega. Jedna stvar je smiješna. Ne znam koliko si pratio šta on radi, ali učestvovao je u Maršu mira, a ove godine je bilo najteže, jer je organizacioni odbor morao sjeći neka drva na ruti kojom su prolazili, a pošto je bilo jako puno kiše, to je otežalo prolazak tom rutom. Bilo kako bilo, on je učestvovao, i njegov mladi tim je bio impresioniran njegovom izdržljivošću. Ali njemu se jako svidjelo, i rekao je da je sa ljudima koje je sreo danas imao intervju na njihovom televizijskom kanalu u tom gradu, gdje je rekao da će to raditi i ubuduće jer ne može se osjetiti taj genocid 11. jula sve dok sa ljudima u maršu ne odete u taj grad i do mjesta gdje je bila grobnica, i na obje strane, gdje su očevi i majke sa suzama u očima. On mi je rekao da smo bili tamo na desetoj godišnjici genocida na komemoraciji i tad je on sa UNCC-om organizovao konferenciju o genocidu i doveo neke profesore sa univerziteta UNCC tamo, koji potiču iz cijelog svijeta. Bili su i na masovnoj grobnici, gdje vidite tijela i sve. Dakle, sve to je on već iskusio, ali je rekao da se ništa ne može uporediti sa hodanjem uz sve te ljude koji su preživjeli, članovima porodice, sa svima, i onda uđete na to mjesto. Tu imaju već postojeći grobovi, ali imaju takođe i ostaci onih koji će biti ukopani naredni dan. I samo ti ljudi koj čekaju sa strane, majke i očevi, a vi prolazite tuda i tako je mirno da na trenutak ne čujete ništa, tako je tiho da se mogu čuti samo suze koje padaju. To je imalo snažan uticaj na njega i rekao je da će pokušati ići i ubuduće. Ako bude tamo, on će

sigurno uvijek ići. Dakle, da, ja sam 100% uz njega i znam da je to što on radi ispravna stvar. Brinem samo zbog njega, odnosno kako će to uticati na njegovo zdravlje i opšte blagostanje.